

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **Rentor racing team s.r.o.**, IČO 07678703
se sídlem Ostravská 82/4, Opava
zastoupený JUDr. Petrem Hamplem, Ph.D.
se sídlem Bohumínská 1227/98, Ostrava

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2023, č. j. 26667/23/5300-22442-605186,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí – platební výměr na DPH – Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 27. 10. 2021, č. j. 8419796/21/2001-52523-

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

108675. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci vyměřena daň (vlastní daň) za zdaňovací období červenec 2020 ve výši 305 110 Kč [oproti žalobcem tvrzené dani (vlastní dani) ve výši 63 610 Kč]. Z výsledku postupu k odstranění pochybností totiž vyplynulo, že správce daně vyloučil žalobcem uplatněný nárok na odpočet daně ve výši 241 500 Kč z tvrzeného přijetí plnění od dodavatele RENTOR RACING s.r.o. (nyní RENTOR RACING s.r.o. v likvidaci), neboť žalobce neodstranil pochybnosti o fakticitě přijetí plnění, tudíž neprokázal splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH ve smyslu § 72 zákona č. 235/2004 Sb., zákona o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“).

2. Žalobce v žalobě uvedl, že provedené dokazování mohlo vést jediné k závěru, že dodavatelem plnění – úplatného převodu reklamních partnerů (příjemců reklamního plnění) – mohl být pouze RENTOR RACING s.r.o. Žalobce měl za to, že pochybnosti správce daně byly odstraněny jednotlivými důkazními prostředky, včetně svědectví Marka Vlčka (otce Ing. Jakuba Vlčka, viz níže). Bez vlivu na výsledek je skutečnost, že žalobce byl v počátku vyměřovacího řízení poměrně neaktivní, neboť Policie ČR zabavila žalobci a RENTOR RACING s.r.o. veškerou dokumentaci. Žalobce nejprve tvrdil, že byla uzavřena smlouva o zajištění reklamy s přímou specifikací její formy, rozsahu, umístění a doby poskytnutí, s kalkulací celkové ceny a jejího následného vyúčtování. Následně byl v účetnictví RENTOR RACING s.r.o. dohledán daňový doklad č. 7432019, který je sám o sobě důkazem existence přijatého zdanitelného plnění. Žalobce správci daně poté předložil Reklamní smlouvu o postoupení reklamních partnerů a služeb ze dne 2. 1. 2019, uzavřenou mezi RENTOR RACING s.r.o. a žalobcem, na jejímž základě došlo k postoupení reklamních partnerů a služeb, jejich kontaktů a práv a povinností plynoucích z reklamních smluv na žalobce, za což RENTOR RACING s.r.o. uhradil 1 150 000 Kč bez DPH (dále jen „smlouva o postoupení“). Úplatný převod smluvních partnerů byl předmětem plnění vztahujícího se k daňovému dokladu č. 7432019.
3. Hodnocení smlouvy o postoupení provedl žalovaný nesprávně. Z jejího obsahu a vůle stran se jednoznačně podává, že žalobce převzal od RENTOR RACING s.r.o. kontakty na smluvní partnery a dále též veškerá práva a povinnosti plynoucí ze smluv o provedení služeb. Výklad, že předmětem smlouvy bylo postoupení práv a povinností pouze v dané chvíli aktivních smluv, a nikoli smluv budoucích, je nesprávný. Žalobce poukázal na úpravu obsaženou v občanském zákoníku, přičemž žalovaný smlouvu o postoupení nehodnotil v jejím kontextu. Žalobce vyzdvihl, že postoupit lze i smlouvu o budoucí smlouvě, jakož i práva a povinnosti z ní plynoucí. Z jazykového a logického výkladu smlouvy o postoupení dle žalobce vyplývá jednoznačná vůle smluvních stran, smyslem této smlouvy bylo rozdělení reklamní činnosti mezi rally a motokros. Tuto skutečnost deklaroval ve své výpovědi také svědek Marek Vlček, byla potvrzena následným chováním smluvních partnerů a završena sepsáním dodatků k reklamní smlouvě, které byly se smlouvou o postoupení propojeny.
4. Žalobce identifikoval deset obchodních partnerů, s nimiž bylo uskutečňováno zdanitelné plnění. S obchodním partnerem Anvenies s.r.o. byla smlouva uzavřena v ústní formě. Žalobce označil za nesprávný závěr žalovaného, že ve vztahu k obchodnímu partnerovi Anvenies s.r.o. zůstalo uzavření smlouvy pouze v rovině tvrzení. Dále nemůže být žalobci přičítáno k tíži, že docházelo k úhradě formou hotovostních plateb, které byly řádně doloženy pokladními doklady RENTOR RACING s.r.o. Z dokazování prováděného v odvolacím řízení vyplynulo, že Marek Vlček byl v předmětném období zaměstnancem

RENTOR RACING s.r.o. a v souladu se svým zařazením mohl jménem společnosti uzavírat předmětné smlouvy.

5. Žalobce měl za to, že pochybnosti nemohla budit ani reakce insolvenčního správce RENTOR RACING s.r.o., který nedisponoval požadovanými dokumenty, neboť byly součástí trestního spisu. Správci daně poskytl příjmové doklady z účetního programu RENTOR RACING s.r.o. dokládající příjem finančních prostředků od žalobce, včetně jejich zaúčtování, jakož i zaúčtování daňového dokladu č. 7432019. Žalobce poznamenal, že insolvenční správce by v případě pochybností o přijatém plnění na to musel reagovat, pochybnosti však zjevně neměl. Za rozporuplný závěr je nutné považovat skutečnost, že insolvenční správce RENTOR RACING s.r.o. na jedné straně potvrdil účtování o daňovém dokladu č. 7432019, ale současně uvedl, že se tento daňový doklad v účetnictví nenachází.
6. Žalobce dále namítal, že žalovaný sám nehodnotil skutková zjištění správce daně v rámci šetření obchodních partnerů. Nesprávné je taktéž hodnocení žalovaného ohledně postupu podání kontrolního hlášení za rozhodné období července 2020, v němž je vykázáno „sporné plnění“.
7. Hodnocení svědecké výpovědi Marka Vlčka bylo žalovaným provedeno poměrně stroze. Žalovaný vycházel z personálního propojení mezi RENTOR RACING s.r.o. a žalobcem prostřednictvím Ing. Jakuba Vlčka. Účast Ing. Jakuba Vlčka v postavení jednatele žalobce podle žalovaného představovala snahu legalizovat fakticky neuskutečněné plnění. Takový závěr však nelze dovodit z žádného důkazního prostředku, přičemž svědkův poměr k účastníkům řízení nezakládá automaticky jeho nevěrohodnost. Svědek odpovídal na položené otázky zcela logicky a jeho výpověď korespondovala s dalšími provedenými důkazy. Svědek potvrdil, že k převodu práv a povinností došlo 2. 1. 2019 s tím, že proces nástupnictví v poskytování reklamních služeb byl formálně završen podpisem dodatků k reklamním smlouvám. Žalovaný ponechal bez povšimnutí odpovědi svědka potvrzující, že veškeré služby byly řádně provedeny a došlo k prezentaci reklamy na více místech a ve větší míře rozsahu, následně bylo řádně fakturováno, obchodní partneři poskytnutou reklamu řádně uhradili a bylo dokumentováno, kdy a kde byla reklamní činnost prováděna. Žalovaný tedy postupoval v rozporu s § 8 odst. 1 daňového řádu.
8. Závěr, že s ohledem na personální propojení žalobce a společnosti RENTOR RACING s.r.o. disponoval žalobce stejnými informacemi o obchodních partnerech, nijak neodůvodňuje tezi žalovaného o tom, že žalobce prokazatelně nezískal plněním žádnou hodnotu. Žalobce sice mohl uzavřít v roce 2020 smlouvy se svými odběrateli, ovšem není pravda, že by se tak mohlo stát bez jakýchkoli závazků vůči společnosti RENTOR RACING s.r.o., neboť taková úvaha pomíjí smlouvu o postoupení. Podle žalovaného měl sám žalobce potvrdit každoroční uzavírání smluv, přičemž nebylo doloženo, že by obchodní partneři byli zavázáni uzavřít smlouvu se společností RENTOR RACING s.r.o., z čehož žalovaný dovodil závěr o fiktivním plnění tvrzeném na daňovém dokladu č. 7432019. To je však dle žalobce v rozporu s provedenými důkazy.
9. Oprávněnost tvrzení žalobce podporuje posouzení tzv. vedlejšího daňového řízení týkajícího se obchodních partnerů, u nichž správce daně neshledal pochybnosti a DPH vrátil zpět. Podle žalobce uznáním daně na výstupu ve vedlejší řízení a neuznáním daně na vstupu u žalobce došlo k porušení principu daňové neutrality. Odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2022, č. j. 6 Afs 408/2020-41, a

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2019, č. j. 6 Af 55/2016-54, není přílehlavý, neboť byl řešen skutkově odlišný případ.

10. Konečně žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 4. 2. 2022, č. j. 4 Afs 115/2021-51), dle níž v případě, kdy daňový subjekt neprokáže, že mu zboží dodal deklarovaný dodavatel, leč ze skutkových okolností vyplýne, že mu zboží dodal jiný skutečný dodavatel, lze daňovému subjektu odepřít odpočet DPH na vstupu jen tehdy, pokud není zřejmé, zda skutečný dodavatel byl osobou povinnou k dani. Dle žalobce správce daně dospěl fakticky k závěru, že skutečným dodavatelem je imaginární subjekt.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný setrval na stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ze smlouvy o postoupení vyplývá, že mělo dojít k postoupení reklamních partnerů a služeb, jejich kontaktů a práv a povinností plynoucích ze současných smluv. Z ničeho nevyplývalo, že by předmětem měly být také budoucí smlouvy. Z listin poskytnutých obchodními partnery je zřejmé, že jednotlivé smlouvy o zajištění reklamy byly uzavřeny na jeden rok, resp. že se zhotovitel (RENTOR RACING s.r.o.) zavázal zajistit marketingové služby včetně reklamy po dobu jednoho kalendářního roku, popřípadě po jeho část. Tuto skutečnost potvrdil i žalobce. Žalovaný nerozporoval právní úpravu občanského zákoníku a v obecné rovině souhlasil s tím, že lze postoupit smlouvu o smlouvě budoucí. V nynějším případě k tomu ovšem nedošlo.
12. Z listin poskytnutých obchodními partnery (smlouvy a jejich dodatky za roky 2019 a 2020) též vyplývalo, že RENTOR RACING s.r.o. uzavřela s obchodními partnery nové smlouvy na reklamní plnění, a to až po sepsání smlouvy o postoupení. Smlouvou o postoupení nemohlo dojít k převzetí práv a povinností plynoucích ze smluv, které RENTOR RACING s.r.o. uzavřela s obchodními partnery až v roce 2020.
13. K odpovědi insolvenčního správce žalovaný uvedl, že ten sice předložil výstup z účetního programu RENTOR RACING s.r.o. obsahující příjmové pokladní doklady na příjem finančních prostředků od žalobce, včetně jejich zaúčtování, avšak nekorespondovaly s žalobcem předloženými příjmovými pokladními doklady. Jednalo se o úhradu jiné vydané faktury v jiném období a jiné částce. Žalobcem předložené doklady nebyly v účetnictví RENTOR RACING s.r.o. evidovány, zaúčtovány, ani nekorespondovaly s formou úhrady (PP) deklarovanou na daňovém dokladu č. 7432019. K potvrzení úhrady sporného plnění v hotovosti tak nedošlo. Z odpovědi insolvenčního správce dále vyplývalo, že nedisponoval daňovým dokladem č. 7432019, neboť účetnictví žalobce bylo předáno Policii ČR.
14. Žalovaný nesouhlasil s tím, že sám daňový doklad č. 7432019 je důkazem existence přijatého plnění, neboť nárok na odpočet DPH nemá základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění.
15. Žalovaný odmítl tvrzení, že své rozhodnutí vystavěl na personální propojenosti. Napadené rozhodnutí je založeno na neunesení důkazního břemene ze strany žalobce. Ohledně personálního propojení žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a zopakoval, že zjištění o personální propojenosti kladou vyšší nároky na posouzení důvěryhodnosti žalobcem předložených formálních dokladů. Tím ovšem nebylo myšleno jejich automatické odmítnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

16. Ohledně opravy kontrolního hlášení RENTOR RACING s.r.o. žalovaný zopakoval svou argumentaci z bodu 62 napadeného rozhodnutí.
17. Ke svědecké výpovědi žalovaný uvedl, že žalobce nespécifikoval důkazy, se kterými měla svědecká výpověď Marka Vlčka korespondovat. Svědek sice mluvil o snaze RENTOR RACING s.r.o. rozdělit reklamní partnery v rámci jednotlivých disciplín mezi žalobce a Rentor racing group s.r.o., avšak sám přiznal, že tato skutečnost nekorespondovala s tím, co bylo sjednáno ve smlouvě o postoupení. V rozporu s uvedeným tvrzením mělo například v případě LANDBAU s.r.o., PEVIA solutions s.r.o. a KM – automatik elektro s.r.o. dojít v roce 2020 k převodu veškerých práv a povinností vyplývajících z v té době aktuálních smluv o zajištění reklamy nejprve na Rentor racing group s.r.o. a až poté na žalobce. Dále, svědek sice potvrdil oprávnění jednat jménem RENTOR RACING s.r.o., a tedy oprávnění podepsat smlouvu o postoupení, avšak to nemůže být důkazem o faktickém uskutečnění předmětného plnění, navíc za současné existence četných pochybností daňových orgánů.
18. K námitce vedlejších řízení a narušení neutrality daně žalovaný uvedl, že obdobnou námitku žalobce vznesl již v průběhu odvolacího řízení (viz bod 70 napadeného rozhodnutí), nikoli však ve vztahu k obchodním partnerům, nýbrž ve vztahu k RENTOR RACING s.r.o. K této námitce se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyjádřil, neboť nebyla formulována tak, jako nyní v žalobě.

Posouzení žaloby soudem

19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
20. Po posouzení věci soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu je každý daňový subjekt povinen sám daň přiznat a nese břemeno tvrzení i důkazní břemeno. Obecně platí, že daňový subjekt splní svou důkazní povinnost ve vztahu k tvrzením v daňovém přiznání tím, že doloží ke konkrétním transakcím daňový doklad s náležitostmi dle § 29 ZDPH. Nárok na odpočet DPH se ovšem zakládá na existenci zdanitelného plnění, jak vyplývá z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006-107, ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 44/2011-103, ze dne 19. 4. 2018, č. j. 7 Afs 125/2017-27, a ze dne 18. 8. 2022, č. j. 2 Afs 331/2018-35, nebo z usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2004, sp. zn. III. ÚS 365/04. Unese-li správce daně důkazní břemeno ve vztahu k vážným a důvodným pochybnostem o fakticitě zdanitelného plnění a správnosti údajů uvedených v daňovém dokladu, ztratí daňový doklad svou formální důkazní hodnotu ve smyslu § 73 odst. 1 ZDPH (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2022, č. j. 1 Afs 79/2022-28). Následně musí daňový subjekt znovu unést břemeno tvrzení a břemeno důkazní tak, aby prokázal, že k tvrzenému zdanitelnému plnění skutečně došlo (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2009, č. j. 5 Afs 53/2008-70, ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, a ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 Afs 15/2008-100).
22. Soud se po seznámení s obsahem smlouvy o postoupení přiklonil k jejímu výkladu zaujatému žalovaným. Předmětem smlouvy o postoupení bylo „*postoupení reklamních partnerů a služeb, jejich kontaktů, práv a povinností plynoucích ze současných smluv o*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

provedení reklamních služeb“. V době uzavření smlouvy o postoupení přitom byly uzavřeny smlouvy o zajištění reklamy mezi RENTOR RACING s.r.o. a obchodními partnery Petrem Bělinou, TEZAK TRADE s.r.o., PaperTubes-cz, s.r.o., FAELNIR, s.r.o., a LANDBAU s.r.o. Smlouva o zajištění reklamy byla následně uzavřena i s VENPRO CZ, s.r.o., a to dne 1. 9. 2019, a KM FIRE s.r.o. a KM – automatik elektro s.r.o., a to dne 10. 1. 2019. Smlouva o zajištění reklamy se společností PEVIA solutions s.r.o. byla uzavřena až dne 1. 2. 2020, na kalendářní rok 2020. Tyto skutečnosti uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, přičemž jimi podložil svou argumentaci ohledně existence pochybností o fakticitě zdanitelného plnění vycházejícího ze smlouvy o postoupení. Z obsahu smluv o zajištění reklamy vyplývá, že byly uzavírány pro konkrétní kalendářní rok, což je zjevné i z toho, že pro rok 2020 byly uzavřeny nové smlouvy o zajištění reklamy. Žalobce tuto skutečnost nerozporoval.

23. Předmět smlouvy o postoupení je naprosto jednoznačný ze znění smlouvy o postoupení, přičemž je jím postoupení práv a povinností ze „současných smluv“, tedy ze smluv uzavřených ke dni 2. 1. 2019, mohlo tudíž dojít výlučně k postoupení práv a povinností z těchto smluv o zajištění reklamy. Ani výkladem nelze dovodit, že předmětem smlouvy o postoupení bylo postoupení práv a povinností ze smluv budoucích, jak se snažil tvrdit žalobce. Ostatně výkladu žalobce nesvědčí ani další okolnosti. Za situace dovozované žalobcem by nedával smysl postup uzavírání nových smluv o zajištění reklamy mezi obchodními partnery a RENTOR RACING s.r.o. na rok 2020, ke kterým byly následně vypracovány písemné dodatky o postoupení práv a povinností RENTOR RACING s.r.o. na žalobce, případně nejdříve z RENTOR RACING s.r.o. na Rentor racing group s.r.o. a až následně na žalobce. Soud přitom nerozporuje obecná tvrzení žalobce, týkající se právní úpravy smluv podle občanského zákoníku, včetně možnosti postoupení budoucích práv a povinností, v projednávaném případě k němu ovšem nedošlo. Soud tedy souhlasí se závěrem žalovaného, že smlouva o postoupení nemohla mít podle svého obsahu vliv na smlouvy o zajištění reklamy, které byly uzavřeny s obchodními partnery až v roce 2020.
24. Pokud v souvislosti s uzavřením smlouvy o postoupení žalobce namítá, že obchodní partneři se touto smlouvou řídili, ze strany správce daně nebyl tento fakt nijak zpochybněn a obchodním partnerům byly uznány daňové nároky, pak soud uvádí, že žalobce zaměňuje plnění mezi ním a obchodními partnery a plnění mezi ním a RENTOR RACING s.r.o.; pro toto řízení je relevantní výhradně plnění mezi žalobcem a RENTOR RACING s.r.o.
25. Ani daňový doklad č. 7432019 nepodporuje výklad smlouvy o postoupení předestřený žalobcem, neboť jeho předmětem je „*provedení reklamních služeb dle specifikace smlouvy ze dne 2. 1. 2019*“. Předmět plnění dle daňového dokladu je tedy odlišný od předmětu zachyceného ve smlouvě, na který odkazuje, což pochybnosti o uskutečnění předmětného plnění nevyvrací, nýbrž prohlubuje. Z obsahu napadeného rozhodnutí pak nevyplývá, že by žalovaný při rozhodování opomenul daňový doklad č. 7432019, když se obsírně vyjadřoval k jeho obsahu a k jeho získání, načež vysvětlil, proč nemá tento doklad předvídanou důkazní hodnotu podle § 73 odst. 1 ZDPH. Soud podotýká, že jelikož bylo účetnictví RENTOR RACING s.r.o. předáno Policii ČR, nemohl insolvenční správce předložit originál daňového dokladu č. 7432019, ale pouze výstupy z elektronického účetního systému. Není podstatné, zda insolvenční správce pojal podezření o předmětném plnění, neboť správce daně není z hlediska daňové řízení nijak vázán postupem insolvenčního správce stran předmětného plnění.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

26. Ve vztahu k žalobcem předloženým příjmovým daňovým dokladům, které měly prokazovat úhradu předmětného plnění v hotovosti, soud uvádí, že se neshodují s příjmovými daňovými doklady, které předložil insolvenční správce RENTOR RACING s.r.o. Insolvenčním správcem předložené příjmové daňové doklady zaznamenávají úhradu za jiné časové období, konkrétně od 30. 6. 2019 do 5. 7. 2019, a v jiné celkové částce, konkrétně 1 500 000 Kč, oproti žalobcem tvrzené částce 1 391 500 Kč. K tomuto rozporu se žalobce nijak nevyjádřil. Žalovaný nevytýkal žalobci použití hotovostní platby pro samotnou formu takové platby, ale pro její nedostatečnou auditní stopu, a to ve vztahu k dalším pochybnostem.
27. K žalobcem tvrzenému plnění na personálním propojení společností prostřednictvím Ing. Jakuba Vlčka soud odkazuje na body 45, 46 a 62 napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že vzhledem k personálnímu propojení mezi žalobcem a RENTOR RACING s.r.o. musely být všechny informace o obchodních partnerech RENTOR RACING s.r.o. známy i žalobci. Za takové situace je pochybné, zda ke zdanitelnému plnění skutečně došlo, neboť z dokazování nevyplýval zřejmý účel. Z obsahu smluv o zajištění reklamy nevyplývá, že by zde byla jakákoli forma exkluzivity ve vztahu k RENTOR RACING s.r.o. Nic tak nebránilo žalobci, aby uzavřel s obchodními partnery nové smlouvy bez nutnosti postoupení práv a povinností na základě smlouvy o postoupení. O snaze „legalizovat fakticky neuskutečněné plnění“ se zmínil žalovaný taktéž v bodech 46 a 62 napadeného rozhodnutí ve vztahu k následnému kontrolnímu hlášení RENTOR RACING s.r.o., přičemž následně žalovaný uzavřel, že při svém rozhodování nebral tuto skutečnost k tíži žalobce. Nelze proto přisvědčit tezi žalobce, že žalovaný svou argumentaci stavěl výhradně, či převážně na personálním propojení nebo že z něj vyvozoval nelogické závěry. Soud naopak přitakává názoru žalovaného, že v případě personálního propojení je nutné klást vyšší nároky na posouzení důvěryhodnosti předložených formálních dokladů, než by tomu bylo u vzájemně nezávislých subjektů.
28. Ke svědecké výpovědi soud uvádí, že shrnutí jejího obsahu je uvedeno v bodě 43 napadeného rozhodnutí, které dle soudu odpovídá obsahu provedeného výslechu, nijak ho nedezinterpretuje a nevynechává podstatná sdělení svědka. Závěr žalovaného, že propojenost svědka na žalobce vede k oslabení důkazní síly jeho výpovědi, je dle soudu na místě, zvláště když žalovaný identifikoval další okolnosti vyvracející věrohodnost výpovědi (srov. body 48 a 50 napadeného rozhodnutí). Skutečnost, že svědek potvrdil přechod práv a povinností podle smlouvy o postoupení ke dni 2. 1. 2019, nemohla mít sama o sobě žádný vliv na pochybnosti správce daně, zejména pokud obsah smlouvy o postoupení neodpovídá interpretaci žalobce, ale i s ohledem na další zjištění podporující pochybnosti správce daně.
29. Ohledně potvrzení svědka, že veškeré služby pro obchodní partnery byly žalobcem řádně provedeny, fakturovány a uhrazeny, soud podotýká, že žalovaný tuto skutečnost nepominul ve shrnutí výpovědi (šestá odrážka na str. 15 napadeného rozhodnutí). Odpověď svědka je dle soudu zcela obecná a nemá přímou souvislost s předmětným plněním. Soud opakuje, že předmětem tohoto řízení nejsou zdanitelná plnění mezi žalobcem a obchodními partnery. Žalovaný v bodě 55 napadeného rozhodnutí uvedl, že tvrzení o přijetí reklamních plnění od žalobce reklamními partnery neprokazují, že k nim došlo výhradně v souvislosti se smlouvou o postoupení, z čehož je implicitně zřejmé, proč se žalovaný nevěnoval této odpovědi svědka. Co se týče tvrzení svědka o snaze rozdělit

poskytování reklamních služeb podle jednotlivých disciplín, to nebylo ani v souladu s dalšími sděleními svědka, ani s ostatními důkazy (bod 53 napadeného rozhodnutí).

30. V souvislosti se svědeckou výpovědí žalobce namítal nesprávné závěry ohledně kontrolního hlášení RENTOR RACING s.r.o. V bodě 62 napadeného rozhodnutí žalovaný popsal obsah následného kontrolního hlášení RENTOR RACING s.r.o., přičemž uvedl, že oddíl A5 slouží k zařazení uskutečněných zdanitelných plnění s hodnotou do 10 000 Kč, u kterých se neevidují informace sloužící k identifikaci jednotlivých zdanitelných plnění. Žalovaný v tomto viděl snahu RENTOR RACING s.r.o. alespoň dočasně zatemnit vykazovaná plnění. Současně však žalovaný uvedl, že tuto skutečnost nekladl k tíži žalobce, šlo toliko o dokreslující skutečnost k pochybnostem správce daně, proti čemuž nemá soud námitek.
31. Z obsahu prvostupňového i napadeného rozhodnutí není zřejmé, že by daňové orgány dovodily, že postupitelem práv a povinností byl imaginární subjekt (neztotožněný plátce DPH), tedy že plnění se uskutečnilo, ale poskytl jej jiný subjekt. Naopak je zjevné, že žalovaný měl pochybnosti o fakticitě předmětného plnění. Žalobcova argumentace odkazující na rozsudek sp. zn. 4 Afs 115/2021, resp. judikaturní linii vycházející z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 9.12.2021, ve věci C-154/20, Kemwater ProChemie s. r. o., je proto zcela nepřiléhavá.
32. V otázce žalobcem tvrzeného narušení principu daňové neutrality soud odkazuje na bod 70 napadeného rozhodnutí, přičemž soud se s tam uvedeným vypořádáním žalovaného ztotožňuje. Žalovaný u správce daně ověřoval, zda byla předmětem kontroly u RENTOR RACING s.r.o. daň na výstupu za zdaňovací období červenec 2020 a deklarované dodávky pro žalobce, leč nebylo tomu tak. Žalovaný odkázal na rozsudek sp. zn. 6 Afs 408/2020, podle kterého skutečnost, že u deklarovaného dodavatele nebyla daň na výstupu ani deklarované dodávky předmětem kontroly, neznamená, že byla tato tvrzení akceptována a jsou závazná pro další vedlejší řízení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 Afs 34/2012-40, je prokázání uskutečnění zdanitelného plnění na vstupu a výstupu předmětem samostatného posuzování. Podle rozsudku sp. zn. 6 Af 55/2016 proto za situace, kdy u daňového subjektu správce daně doměří daň na výstupu, aniž by uznal daň na vstupu, nedochází k narušení principu daňové neutrality. Tvrdil-li žalobce, že citovaná judikatura není s ohledem na skutkovou odlišnost přiléhavá, soud podotýká, že v ní jsou uvedeny obecné závěry týkající se principu daňové neutrality, které lze nepochybně uplatnit i na nynější případ. Ostatně žalobce svou námitku nijak nerozvedl.
33. Podstata této argumentace, tedy izolovanost jednotlivých daňových řízení u daně na vstupu a na výstupu, je plně přenositelná i na vedlejší řízení týkající se obchodních partnerů. Nadto soud opakuje, že daňové orgány nerozporovaly přijetí reklamních plnění od žalobce reklamními partnery, ale to, že k nim došlo výhradně v souvislosti se smlouvou o postoupení.
34. Soud pro úplnost dodává, že žalobcovy žalobní body vycházely z jeho odvolacích námitek. Žalobce přitom v žalobě zmínil, že mezi odvolací námitky náležely i neúplnost vedení spisové dokumentace a možná podjatost úředních osob. S ohledem na dikci žaloby – jedná se pouze o nijak nerozvedené zmínky – ovšem soud nepovažoval tyto odvolací námitky za žalobní body.

Závěr

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

35. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 31. května 2024

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu